Războiul lumilor de Ovidiu Bufnilă

Pălăria lui Rupert a stat o vreme spânzurata de semaforul lângă care fusese accidentat preşedintele Americii. Rupert s-a lăudat că o pală ciudată de vânt, stârnita din senin, i-a luat pălăria în acel loc de legendă. Automobilul blindat al preşedintelui, model 2345, s-a desfăcut bucăţi în intersecţie punând pe jăratec întreaga lui trupă de puşcaşi marini. Preşedintele venise să viziteze arhipelagul nostru dar mai toată lumea ştia că se întâlnise cu Zám Zamora, şeful gherilelor.

În World Net, ştirea că automobilul blindat s-a făcut bucăţi fără motiv s-a răspândit ca fulgerul. Numai despre pălăria lui Rupert n-a suflat nimeni vreo vorbuliţă. Fratele meu a luat legătura cu meteorologul arhipelagului încercând să afle de unde ar fi putut veni pala de vânt. Meteorologul era blond şi spălăcit şi un mare fustangiu. În nopţile călduroase ale arhipelagului îl puteai găsi hoinărind prin taverne şi cântând în gura mare. Poliţiştii nici nu-şi mai băteau capul cu el. Fiind îmbibat cu rachiu de migole, meteorologul n-a înţeles întrebările fratelui meu şi l-a confundat cu cântăreaţă de operă Adelaide Brianon.

L-a sărutat pe gură şi i-a făcut propuneri neruşinate. În schimb, Tortogue, astrofizicianul de la Atomic, a analizat cât se poate de serios pala de vânt şi a cerut o audienţă la guvernatorul arhipelagului, apoi i-a sunat pe cei de la ONU şi, în final, a cerut să vorbească papei. Eu m-am ţinut de capul lui Tortogue încercând să aflu ce l-a speriat într-un asemenea hal. Urmărirea asta mi-a dat serios peste cap micile economii dar nu-mi pare rău că am văzut o mulţime de lucruri încântătoare pe care altfel nu le-aş fi ştiut niciodată. Trebuie să recunosc, sunt un leneş, un mare leneş.

Prefer la sfârşit de săptămână să stau cu nasul în Domeniul Virtual şi să mă joc în cele mai neînchipuite feluri. Cel mai mult şi mai mult îmi place să inventez tot felul de fiinţe fabuloase. Cândva, am organizat şi o mică expoziţie cinetică la care am invitat mai mulţi oficiali împreună cu soţiile lor. Am pus mult suflet pentru acel moment. Am cumpărat băuturi fine şi multe bomboane de ciocolată şi l-am chemat pe Parşiva Upândiva să dea un mic concert de muzică indiană. Lucrurile nu au ieşit aşa cum am plănuit eu pentru că soţia guvernatorului s-a certat cu Adelaide Brianon care avea un decolteu apetisant şi care făcea ochi dulci mai tuturor. Am fost nevoit s-o invit

politicos în stradă, lucru pe care nu mi l-a iertat niciodată deşi aproape că-mi stricase mică petrecere. Gestul meu a făcut din Adelaide Brianon singura martora a accidentului care l-a avut ca protagonist pe preşedintele american. Cântăreaţă de operă a susţinut tot timpul în faţa ziariştilor că din cer a coborât un fulger verde care a despicat automobilul. Nici poliţia şi nici chiar Agenţia Americană de Informaţii nu i-au dat crezare. Guvernatorul nostru nu avea simpatii comuniste astfel ca americanii abia dacă ne băgau în seamă. Eu am pus obtuzitatea asta pe seama prostiei de care nu duceau lipsa democraţiile noastre obosite. Am zis lucrul ăsta într-o emisiune difuzată în World Net şi am primit prin WAP o grămadă de mesaje belicoase de la tot felul de ţicniţi care mi-au promis că-mi vor da foc sau că mă vor spânzura de primul semafor întâlnit în cale.

Tortugue s-a bucurat şi el de acelaşi tratament, birocraţii de la ONU ridiculizându-l în faţa presei iar fizicienii de la Berlin luându-l peste picior din pricini care îmi scapă. În cele din urmă am aflat că analizele de laborator îl duseseră pe Tortugue la concluzia că pala de vânt care zburătăcise pălăria lui Rupert fusese stârnita de reactorul unei nave extraterestre bine camuflate. Ca în curând aveam să fim târâţi într-un război galactic n-a interesat pe nimeni. Generalul Kolin Pover ne-a asigurat că nu suntem ameninţaţi din spaţiu şi că armata nu face înrolări. La două zile după această declaraţie, pălăria lui Rupert a dispărut.